

Wzorzec FCI nr 49 /09. 08.1999/, wersja angielska

SZPIC FIŃSKI

(Suomenpystykorva / Finnish Spitz)

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Finlandia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
12.03.1999.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies myśliwski, przeznaczony głównie do polowania na ptactwo leśne, ale również na małe drapieżniki, ptactwo wodne oraz łosie. Zapalony łowca; dosyć niezależny, ale skory do współpracy podczas polowania; wskazuje zwierzynę oszczekiwaniem.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Seksja 2 Nordyckie psy myśliwskie.
Podlegają próbom pracy wyłącznie w krajach nordyckich (Szwecja, Norwegia, Finlandia).

ZARYS HISTORII RASY: Pochodzenie szpica fińskiego jest nieznane. Wiadomo jednakowoż, że setki lat temu psów w typie szpica fińskiego używano do wszelkiego rodzaju polowań w całym kraju. Pierwotnie, głównym celem było wyhodowanie psa umiejętnie oszczekującego zwierzynę na drzewach i zarazem pięknego. Kiedy w latach 90. XIX wieku rozpoczęto oficjalną rejestrację rasy, psy podobne w typie i podobnie użytkowane znajdowano głównie na wschodnich i północnych terenach kraju.

Pierwszy wzorzec rasy powstał w roku 1892. Pierwsza specjalistyczna wystawa odbyła się w tym samym roku, natomiast pierwsze zawody w polowaniu na ptactwo – w 1897. Obecnie rasa jest bardzo rozpowszechniona w Finlandii i Szwecji. Ukształtowała się ona w absolutnie naturalny sposób i stanowi istotny element fińskiej kultury. W 1979 roku szpic fiński został nazwany narodowym psem Finlandii.

WRAŻENIE OGÓLNE : Mniej, niż średniej wielkości; niemal kwadratowy. Suchej, lecz mocnej budowy; o dobrej postawie.

ISTOTNE PROPORCJE : Długość tułowia odpowiada wysokości w kłębie. Głębokość klatki piersiowej stanowi nieco mniej, niż połowę

wysokości w kłębie. Stosunek kufy do czaszki – ok. 3:4. Czaszka nieco szersza, niż dłuższa; szerokość czaszki odpowiada jej głębokości.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Żywotny, pełen wigoru, odważny i stanowczy. Może być nieco zdystansowany w stosunku do obcych, lecz nigdy niebezpieczny.

GŁOWA :

OKOLICA MÓZGOCZASZKI :

Czaszka : Widziana z góry – jajowata, rozszerzająca się stopniowo w kierunku uszu; najszersza między uszami. Widziana z przodu i z profilu – lekko wypukła. Górna oś czaszki i kufy – niemal równoległe. Bardzo płytka bruzda czołowa. Łuki brwiowe i potylicy – słabo widoczne.

Stop: Niezbyt zaznaczony. Kąt między grzbietem nosa a czaszką – wyraźnie zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Dosyć mały; czarny jak smoła.

Kufa: Wąska, kształtna; widziana z góry i z profilu – równomiernie zwięzająca się. Grzbiet nosa prosty. Żuchwa wyraźnie zaznaczona.

Wargi: Napięte, dosyć cienkie i ściśle przylegające. Dobrze pigmentowane.

Szczęka i żuchwa oraz uzębienie : Szczęka i żuchwa mocne. Zęby dobrze rozwinięte i symetryczne. Prawidłowe uzębienie. Ciasny zgryz nożycowy.

Policzki: Łuki jarzmowe lekko zaznaczone.

Oczy: Średniej wielkości, migdałowego kształtu, nieco ukośne; preferowane ciemne; o żywym i czujnym wyrazie.

Uszy: Osadzone dosyć wysoko; zawsze wyprostowane. Dosyć małe, spiczaste, bardzo ruchome; okryte delikatnym włosem.

SZYJA: Umieśniona; u psów sprawia wrażenie dosyć krótkiej, ze względu na gęstą kryzę; u suk – średniej długości. Gardło bez łałoku.

TULÓW:

Kłab: Wyraźnie zaznaczony, zwłaszcza u samców.

Grzbiet: Dosyć krótki, prosty i umięśniony.

Lędźwie: Krótkie i umięśnione.

Zad: Średniej długości, dobrze rozwinięty, nieco opadający.

Klatka piersiowa: Głęboka, sięgająca niemal łokci, niezbyt szeroka.

Żebra lekko wysklepione; przedpiersie wyraźne, niezbyt szerokie.

Dolna linia: Nieco podciągnięta.

OGON: Zagięty energicznie do przodu, począwszy od nasady, ciasno wzdłuż grzbietu, skierowany w dół i nieco do tyłu, przylega do uda; koniuszek ogona sięga połowy uda. Wyprostowany, sięga mniej więcej stawu skokowego.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE :

Wrażenie ogólne: Widziane z przodu – proste i równoległe. Kościec umiarkowanie mocny. Ramię nieco krótsze, niż łopatka i przedramię.

Łopatki: Mocne, bardzo ruchome i stosunkowo słabo kątowne.

Ramię: Odrobinę krótsze od łopatki; lekko ukątowne i silne.

Łokcie: Osadzone z przodu pionowej linii, biegnącej od szczytu łopatki; ustawione ściśle do tyłu.

Przedramię: Dosyć silne; pionowe.

Śródrezcze: Średniej długości, nieco ukośne.

Przednie łapy: Okrągławe kocie łapy. Palce zwarte i dobrze wysklepione. Elastyczne opuszki, zawsze czarne; boki pokryte gęstym włosiem.

KOŃCZYNY TYLNE :

Wrażenie ogólne: Mocne; widziane z tyłu – proste i równoległe; umiarkowane kątowne. Kościec umiarkowanie mocny. Udo nieco dłuższe, niż podudzie.

Udo: Średniej długości, dosyć szerokie, z dobrze rozwiniętą muskulaturą.

Kolano: Ustawione do przodu; umiarkowanie kątowne.

Podudzie: Umięśnione.

Staw skokowy: Ustawiony umiarkowanie nisko, o umiarkowanym kątowaniu.

Śródstopie: Dostyć krótkie, mocne i pionowe.

Tylne łapy: Nieco dłuższe od przednich; poza tym takie same. Palce szczałkowe powinny być usuwane.

CHÓD/RUCH: Lekki, okładający teren bez wysiłku. Z łatwością przechodzi od kłusa do galopu, będącego najbardziej naturalną formą ruchu. Kończyny poruszają się równolegle. W pogoni za zwierzyzną, rozpędza gwałtownie się do szybkiego galopu.

SKÓRA: Równomiernie napięta, bez zmarszczek.

SZATA:

WŁOS: Dosyć długi na tułowiu, nieco uniesiony lub uniesiony, sztywniejszy na szyi i grzbiecie. Na głowie i kończynach, z wyjątkiem tyłu tylnych kończyn, krótki i ściśle przylegający. Sztywny włos na łopatkach, zwłaszcza u samców, jest wyraźnie dłuższy i grubszy. Z tyłu ud (na portkach) oraz na ogonie – włos długi i gęsty. Podszycie krótkie, miękkie, gęste, jasnego koloru.

MAŚĆ: Włos na grzbiecie – czerwony lub złotobrazowy; preferowany lśniący. W jaśniejszym odcieniu wewnątrz uszu, na policzkach, gardle, klatce piersiowej, brzuchu, wewnętrznej stronie kończyn, tylnej stronie ud oraz ogonie. Biały pas na klatce piersiowej i małe białe znaczenia na łapach – dopuszczalne.

WIELKOŚĆ I CIEŻAR CIAŁA:

Wysokość w kłębie: Idealna wysokość – psy: 47 cm,
– suki: 42 cm.

Z tolerancją 3 cm (powyżej i poniżej).

Waga: Psy: 12 - 13 kg,
Suki: 7 - 10 kg.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

- Ciężka głowa.
- Toporna kufa.

- Słaba żuchwa.
- Uszy pochylone ku przodowi pod kątem ostrym; odchylone na boki lub przylegające do siebie koniuszkami; odchylone do tyłu, z długim włosiem wewnątrz.
- Ogon zbyt luźno lub zbyt ciasno zwinięty.
- Zbyt miękkie śródreżce.
- Długa, miękka, zbyt krótka lub przylegająca szata.
- Wyraźne zróżnicowanie kolorystyczne.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Cielisty nos.
- Przodozgryz lub tyłozgryz.
- Jasnożółte oczy lub zez.
- Uszy z obwisłymi koniuszkami.
- Złamany ogon.
- Falista lub lokowata szata.
- Odcienie kolorystyczne wyraźnie różniące się od koloru podstawowego.
- Duże białe znaczenia na klatce piersiowej i/lub białe skarpety.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.